een !" riep de man met den helm opgewonden tegen iemand beneden aan de trap.

Dadelijk daarop knalde een revolverschot, kaatste een kogel terug tegen den schoorsteen waarachter ik schuilde.

Nu trachtte ik niet langer mij te verbergen ; in liggende houding rolde ik mij naar den dakrand, liet me zakken, en terwijl ik aan mijn handen hing, floot een tweede kogel over mijn hoofd.

Het was een wanhopig oogenblik ; terwijl mijn handen zich met uiterste krachtsinspanning aan den gootrand vastklampten, voelde ik met mijn voeten naar de ladder die er nog staan moest. Het angstzweet droop langs mijn gezicht — wanneer ik mij eens in de richting vergist had, boven een afgrond hing !

Ik schoof langs den rand iets meer naar rechts — ik kon mijn gewicht nauwelijks meer dragen ! — maar onder me was niets dan leegte. Toen iets meer naar links — en de ladder was er : ik stond op de bovenste sport ! Het was me of ik nooit grooter vreugde in mijn leven gekend had.

Met twee sprongen was ik beneden. Ik gooide de ladder om, rende naar het luik waardoor ik dien middag naar boven gekomen was. Gesloten ! En intusschen hoorde ik boven me de kreten van drie, vier mannen, die niet dadelijk begrepen hoe ik op het lagere dak gekomen was. Opnieuw klonk een revolverschot door den donkeren nacht, en opnieuw hoorde ik den kogel vlak bij me inslaan. Ze moesten me daarboven minstens voor Hannock aanzien, en het was allerminst een geschikt oogenblik om met hen te onderhandelen !

Wat nu ? Ik wist dat er ergens een binnenplaats was, waarin langs de verschillende verdiepingen talrijke lijnen met waschgoed hingen ; dien middag had ik, er naar kijkend, nog even aan Napels gedacht ; juist als zij het daar gewoon is, had de Italiaansche bevolking van dit reusachtige kazernehuis ook hier haar honderden veelkleurige kleedingstukken als zoovele vlaggen te prijken gehangen.

Ik vond die plek dadelijk terug : het witte en gele linnen gaf zelfs in de dichte duisternis een licht schijnsel. Maar hoe me in die binnenplaats te laten afzakken ?

Mijn aarzeling van een seconde werd onmiddellijk in een vast besluit omgezet : mijn vervolgers hadden op de een of andere manier naar beneden weten te komen, en er viel niet meer te kiezen.

Ik sprong in de ruimte — op goed geluk.

De eerste lijn met doorweekt waschgoed brak onmiddellijk onder mijn gewicht, evenals de tweede, die ik met beide handen vastgreep, en de derde, die nog een oogenblik met me op en neer danste, en de vierde, die onder mijn armholte terecht kwam. Maar de gansche lawine van wol en katoen en linnen viel met me mee en groeide aan onder 't vallen, zoodat, toen ik eindelijk op den steenen vloer neersloeg, ik als gewikkeld was in een kluwen van verwarde kleedingstukken.

Toch was de smak hard genoeg aangekomen. Mijn heele lichaam deed pijn en mijn linkerarm was als verlamd. Maar ik had slechts één gedachte : hier vandaan te komen, ergens rustig op nieuwe plannen te zinnen. Dit was in elk geval vrij zeker dat het Hannock in de eerste plaats om mij te doen was ; Mary zou betrekkelijk veilig zijn zoolang hij mij niet in handen had : zij moest als lokmiddel dienen om mij te vangen.

Reeds hoorde ik ramen opschuiven en geroep weerklinken : mijn val had natuurlijk opschudding gewekt, en het was gelukkig dat de avond zoo donker en nat was, want anders zou ik er zeker niet zoo gemakkelijk in geslaagd zijn ongezien door de openstaande deur van een Chineesche wasscherij, zooals er in dat kwartier zoovele zijn, door een lange gang en een portaal te sluipen, waarna ik tot mijn verbazing en dankbaarheid op straat stond. Ik oriënteerde me even : waar was ik ? Intusschen betastte ik mijn gekneusde ledematen ; er was niets gebroken, blijkbaar, maar mijn lichaam deed me overal pijn. Mijn kleeren waren hier en daar gescheurd en ik had 't gevoel dat ik er vreeselijk vuil en verwilderd moest uitzien. Het ergste was dat ik, door den val en den zenuwschok, nu juist niet mijn koelbloedigheid bewaard had ; ik was als bont en blauw geslagen en mijn beenen trilden onder me. Toch kon ik hier niet langer blijven, zelfs niet even uitrusten ; het was duidelijk dat de politie weldra het geheele huizenblok zou omsingeld hebben, zoo dat al niet het geval was.

Terwijl ik daar stond, aarzelend, hoorde ik het geratel van een zwaren wagen op het natte asfalt, en juist toen ik dacht dat dit de befaamde brik moest zijn waarmee in de Amerikaansche steden de politiepatrouille uitgaat om misdadigers mee uit rijden te nemen — de dievenwagen, zouden we in Holland zeggen — zag ik tot mijn opluchting een melkwagen van de Metropolitan Milk Company nader rollen.

De koetsier moet van me geschrokken zijn, toen ik met opgeheven handen voor de paarden ging staan; ongetwijfeld zag ik er uit als een geest.

„Wat moet je ?" vroeg hij met 'n snauw, de zweep opheffend, „ga van mijn paarden weg, dronken lap !"

„Ik zal je vijf dollar geven als je me 'n eind meeneemt," zei ik, en 't geldstuk lag al in den man z'n hand.

Hij was klaarblijkelijk iemand met wien te praten valt, want hij schoof wat op zij en antwoordde alleen : „gauw dan, stap in."

„Wat hebben ze jou gedaan ?" vroeg hij verbaasd, toen ik naast hem zat en hij mijn bleek en bloedend gezicht zag.

„Uit dien leelijken Chineeschen winkel gesmeten," zei ik ; „die drommelsche scheefoogen ! Ruzie over 'n rekening !"

„Nou, je ziet er mooi uit," bromde de man ; „en waar moet je nu heen ?"

„Waar ga jij heen ?" vroeg ik.

„Hoboken."

„Ja, dat is goed," zei ik, moe en onverschillig. „Als ik hier eerst maar 'n eind vandaan kwam !"

Ik hield me aan de ijzeren leuning vast en sloot een oogenblik de oogen, duizelig en gedachteloos. Als 'n opgejaagd dier voelde ik me, snakkend naar rust, en 't liefst had ik me in dien melkwagen maar languit te slapen gelegd. Nu eerst merkte ik dat 't bloed me met straaltjes langs 't gezicht liep, blijkbaar uit 'n hoofdwond, waarvan ik trouwens de pijn begon te gevoelen. Het was me of ik alles in 'n droom waarnam ; zelfs het botsen van den wagen kwam slechts vaag tot me, en mijn bewustzijn begon langzaam weg te vloeien.

Wat er van dat oogenblik af gebeurde, staat me flauw en verward voor. Het komt ongeveer hier op neer : de koetsier schijnt gemerkt te hebben dat ik half bewusteloos achterover zakte en heeft daarom bij de eerste de beste kroeg halt gehouden.

(Wordt vervolgd).

DE HERDENKING VAN DEN SLAG AAN DE MARNE.

De verjaardag van den slag aan de Marne, waarbij de Duitsche legers onder generaal Von Kluck, die reeds tot voor de vestinggordels van Parijs genaderd waren, door generaal Joffre werden teruggedreven tot aan de Aisne, is door Parijs — in werkelijkheid, zij het dan ook in stilte en zonder uiterlijk vertoon, door geheel Frankrijk — op plechtig-ceremonieele wijze herdacht. Met auto's en rijtuigen werd een pelgrimstocht georganiseerd naar de graven van de voor hun vaderland gevallen mannen. Met talrijke kransen en bloemen werd hun laatste rustplaats door naastbestaanden en familieleden gesierd.

DE HERDENKING VAN DEN SLAG AAN DE MARNE.

De aartsbisschop van Lens gaat de menigte, die op een der vele graven van de gevallen Marne-helden verzameld is, vóór in een gebed voor het zielenheil der gesneuvelde krijgers.